

Predica de la Krefeld

Duminică, 6 mai 2012, ora 10⁰⁰

Ewald Frank

[...] Noi am recunoscut ziua și mesajul, am primit ceea ce a făgăduit Dumnezeu, am crezut din toată inima noastră și El ne-a și descoperit-o. Astăzi dorim le să spunem, pe scurt, un bun venit deosebit iubiților noștri frați slujitori din diferite țări [...]. Și, de asemenea, pe toți ceilalți care slujesc cu Cuvântul îi salutăm și le spunem un bun venit din toată inima noastră. Și toți aceia care ascultă și toți frații noștri care traduc să fie binecuvântați de Dumnezeu. [...]

Dacă va vrea Dumnezeu, în 15, 16 și 17 iunie voi fi, împreună cu frații noștri, în Cuba. Acolo, Dumnezeu a deschis o ușă în biserica baptistă. Președintele bisericii baptiste a făcut invitația. Eu am exprimat dorința ca o adunare să aibă loc duminică dimineața în acea biserică baptistă. Astfel încât toți aceia care mai trebuie să fie chemați afară să aibă posibilitatea să audă chemarea. Pentru că așa este scris: „Cum vor auzi dacă nu este trimis cineva ca să le predice?”

Noi toți am auzit că această călătorie a fost o binecuvântare mare. Fie că adunările au fost în Berlin, apoi în Praga, în Bratislava, Dumnezeu a binecuvântat pretutindeni. Noi urăm, într-un mod deosebit, binecuvântarea lui Dumnezeu fraților din Bratislava, care încă mai fac lucrare misionară. Cei mai mulți dintre noi se odihnesc. Ajungem acum la întrebarea: cui mai poți să-i vorbești? Cine mai dorește să asculte Evanghelia lui Isus Hristos? Cei mai mulți oameni dau din cap și-și văd de drum. Dar mulțumiri lui Dumnezeu pentru toți frații care mai au o inimă deschisă și dau mai departe Cuvântul.

Apoi, începând de mâine, dis-de-dimineață, timp de doisprezece zile vom fi în Israel. Rugați-vă pentru noi. Noi avem două grupuri: unul este din Europa și unul din Africa. În total, acolo vom fi în jur de 102 persoane. Noi așteptăm binecuvântările Domnului. Și de asemenea, ne vom ruga pentru voi, indiferent unde ne vom afla. Este minunat. Noi cu toții credem, dar dacă vezi mormântul gol și știi că acolo în acel loc a fost pus trupul muritor al Domnului nostru. Și cunoaștem Cuvântul: „*Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galilea*”. Dacă vedem acele locuri cu ochii noștri, așa cum a scris-o și Ioan, că el a fost un martor ocular...

Frații noștri de la început au trăit totul: slujba Domnului nostru, batjocura pe care a trebuit s-o îndure, slujba prin care au fost vindecați cei bolnavi. Și tuturor care au venit la Domnul El le-a iertat păcatele. Ucenicii au mers cu Domnul nostru prin Grădina Ghetsimani. Sincer, pot spune că lucrul frumos este că toți au adormit și Domnul nostru S-a luptat singur, astfel ca niciunul dintre ei să nu poată spune: „Și eu am fost, am făcut...”. Toți au adormit! Domnul a luptat singur, Domnul S-a dus singur la cruce. Eu sunt mulțumitor chiar și pentru faptul că Petru L-a tăgăduit pe Domnul de trei ori. Dar după înviere, Domnul a zis de trei ori lui Petru: „*Paște mielușeii Mei*”, „*Paște oițele Mele*”, „*Paște oile Mele!*” El n-a putut spune: „O, Mântuitorule, Tu știi că eu am stat acolo”. Înaintea Domnului niciun om nu se poate slăvi pe sine. Totul este har, totul este har! Dumnezeu a îngăduit toate lucrurile.

După aceea, dacă va vrea Dumnezeu și vom trăi, în 10 iunie vom fi în Paris. Întotdeauna, numai dacă Domnul va vrea. Domnul să dăruiască har, astfel încât Cuvântul Lui prețios... Și eu îmi permit să spun că Cuvântul lui Dumnezeu a devenit un lucru prețios pentru noi. De fiecare dată când eu îl citesc, atunci acest Cuvânt devine viu și strălucește, atunci eu și noi toți suntem incluși în acest Cuvânt, ca și cum noi am trăi totul într-un mod actual, proaspăt.

Încă o rugămintă: să ne rugăm într-un mod special pentru Italia ca Dumnezeu să dăruiască har. Eu sunt invitat acolo și Dumnezeu trebuie să dăruiască harul Său. El, cu adevărat, trebuie să unească acolo. Ultima și cea mai puternică trezire în Biserica Mireasă va avea loc în mijlocul celor chemați afară și puși deoparte, care sunt uniți cu Dumnezeu și între ei, în dragoste. Și Domnul nostru o spune chiar și astăzi prin Cuvântul Lui: „Oricine nu iubește pe fratele său este un ucigaș!” Aproape că nu vrei să citești acest lucru, dar așa este scris. Dragostea lui Dumnezeu unește. Dragostea lui Dumnezeu nu desparte niciodată. Dragostea lui Dumnezeu unește întotdeauna, ne unește cu Domnul și ne unește și pe noi unii cu ceilalți. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu”.

Și doresc să spun următoarele, în mod deosebit tuturor fraților slujitori: noi, cu adevărat, să lăsăm deoparte toate specialitățile și să ne concentrăm asupra sâmburelui vestirii. De obicei este vorba despre așa numitele descoperiri deosebite din care se nasc direcții proprii și în acest mod se deviază de la cursul principal. Domnul să dăruiască harul Său, ca toți frații slujitori să-și găsească locul lor și slujba lor în Împărăția lui Dumnezeu și aceasta va fi întotdeauna pentru zidirea Bisericii.

Domnul Dumnezeu este credincios. El a dat făgăduința că va merge și ne va pregăti locul și va reveni ca să ne ia Acasă. Dar El va lua Acasă doar Mireasa Lui. „*Iată vine Mirele, ieșiți-I în întâmpinare („pregătiți-vă să-L întâmpinați” – lb. germ.)*”. Următoarea Lui venire este ca Mire. De aceea, în acest timp, Cuvântul este adresat tuturor acelor care fac parte din Biserica Mireasă, până când vom putea striga „*Maranata!*” „*Vino, în curând, Doamne Isuse!*” Aceasta să devină o realitate dumnezeiască în viețile noastre și noi să ne întoarcem la dragostea dintâi. Pentru că așa este scris și în scrisoarea către prima biserică: „*Adu-ți aminte de unde ai căzut... ți-ai părăsit dragostea dintâi*”.

În mesajul adresat Bisericii din prima epocă este spus că s-a părăsit dragostea dintâi, iar în ultimul mesaj noi trebuie să ne întoarcem [la prima dragoste]. Totul să fie readus în starea originală, până la alifia pentru ochi. Să nu avem doar niște ochi ca să vedem, ci să avem ochi unși, ca să citim Cuvântul uns și să ne fie descoperit prin Duhul Sfânt, prin ungerea care se odihnește peste noi. Așa cum scrie și Ioan: „*după cum ungerea Lui vă învață... și este adevărată*” (1 Ioan 2.27). Nu un cap isteț care știe ceva, ci așa cum învață Duhul Sfânt. Și El învață întotdeauna conform Cuvântului lui Dumnezeu.

Cum am auzit-o și aseară, acolo este un Psalm întreg și în acesta un singur verset care... După aceea urmează un alt Psalm și acolo de asemenea este un singur verset ascuns care este legat într-un mod direct cu planul de mântuire. Și apoi bărbații lui Dumnezeu din Noul Testament iau această afirmație, acest verset și îl așează în contextul corect, conform planului divin de mântuire, astfel ca noi toți să știm de ce a fost scris deja totul dinainte în Cuvântul profeției. De aceea și bărbatul lui Dumnezeu scrie: „*Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare...*” (2 Pet. 1.19).

Eu doresc să mai fac încă o observație. Dacă fratele Branham, mai face câte o afirmație, într-un loc sau altul, atunci este datoria noastră să luăm acea afirmație și s-o așezăm în locul corect, acolo unde aparține. Aceasta nu este corectarea Cuvântului, nu este corectarea prorocului – aceasta este așezarea biblică a ceea ce a vorbit Dumnezeu, astfel încât noi toți să ajungem la unitatea credinței și a cunoștinței lui Dumnezeu, prin har.

În timp ce a cântat corul, toate aceste cântări au atins inimile noastre și, în mod deosebit, când a fost vorba că noi vom fi la Domnul. El a pregătit locul. Vă spun într-un mod cinstit și smerit: dacă Domnul nu mi-ar fi dăruit aceste experiențe minunate prin harul Său, dacă nu mi-ar fi dat niște îndrumări cu o voce audibilă, puternică, atunci nu știu dacă astăzi aş fi putut să stau aici, în fața voastră.

Una din cele mai minunate trăiri a fost când am fost luat din trupul meu și am văzut Mireasa care a fost luată în sus, care a fost răpită. Dacă astăzi noi vorbim despre acest fapt, atunci este un lucru. Dar dacă eu personal pot să mă refer la ianuarie 1981 și să spun: iubit Domn, Tu mi-ai dat privilegiul deosebit să văd răpirea, să trăiesc răpirea, Tu mi-ai dăruit harul ca să văd această ceată mare, un număr mare, într-o ordine divină. Și toți erau tineri – eu am spus-o deja – nu aveau mai mult de 17-18 ani, toți erau în floarea tinereții. Spun aceasta dintr-un motiv anume. Când Ioan scrie: „Eu am văzut cum s-a coborât Ierusalimul cel nou”. De fapt, el a văzut totul. Doar închipuiți-vă: dacă în acest timp noi n-am fi avut niște trăiri supranaturale cu Dumnezeu și n-am avea o confirmare a chemării și trimiterii, atunci cum am putea să ne așteptăm ca oamenii să ne asculte și să creadă ceea ce vestim noi din Cuvântul lui Dumnezeu?

Domnul însuși a spus: „Dacă Eu trimit pe cineva și voi îl primiți, atunci Mă primiți pe Mine”. De asemenea El a mai spus: „Dacă au păzit Cuvântul Meu, vor păzi și cuvintele voastre”. Noi credem sută-la-sută tot ce este scris în Scriptură și anume că Dumnezeu va trimite un proroc la sfârșitul timpului de har pentru ca totul să fie readus în starea originală. Aceasta nu este scris doar în prorocul Maleahi. Aceasta este scris și în Noul Testament, unde Domnul însuși a spus-o și a confirmat-o în Matei 17 și în Marcu cap. 9.

Haideți s-o spunem deschis: toată lumea religioasă dă din cap din pricina naivității noastre, din pricină că noi suntem în stare să credem așa ceva. Și de asemenea observația: la ora actuală sunt 349 denominații protestante și părtășii unite în Consiliul Mondial al Bisericilor. Ei cu toții se referă la Cuvântul din Ioan 17, „ca ei să fie una”. Dar în Ioan 17.21 este scris: „Tată, Tu în Mine și Eu în ei”, astfel ca noi cu toții să fim una. Nu o unitate făcută de mâna oamenilor, cu puțină politică și religie, ci unitatea dumnezeiască: „Tată, Tu în Mine și Eu în ei, astfel ca ei să fie una”. Și în această privință, Dumnezeu ne-a deschis ochii.

Și dacă veți observa cine dintre protestanți a fost ales, ca până în 2017, să rezolve totul, pentru că atunci se împlinesc 500 de ani de la Reformă. Una dintre cele mai frumoase doamne fost aleasă ca până în 2017 să pregătească totul în așa fel ca să fie doar „un păstor și o turmă”.

Frați și surori, suntem plini de o durere mare din această cauză. Noi vedem cum totul se apropie de sfârșit. Aproape că s-a ajuns la punctul culminant. Dar cine o vede? Doar acela căruia Dumnezeu îi deschide ochii, doar cine a auzit și a crezut din toată inima lui Cuvântul ceasului, doar acela va fi descoperit și el va vedea deosebirea. Toți ceilalți vor fi atrași în această cursă. De aceea, ultimul mesaj este adresat tuturor aleșilor din

toate popoarele, din toate limbile și din toate religiile, din toate direcțiile de credință și din toate confesiunile, pentru ca ei să iasă afară. De aceea și este scris în 2 Cor. 6: „Voi, poporul Meu, ieșiți afară, voi, ceata răscumpărată cu sângele Meu. Cu voi am încheiat legământul, pentru voi Mi-am dat viața Mea și Mi-am vărsat sângele, voi Îmi aparțineți Mie și nu faceți parte din aceste reuniuni mari. Voi Îmi aparțineți Mie, voi sunteți moștenirea Mea, pentru timp și pentru veșnicie”. Mulțumim Domnului Dumnezeu pentru Mesaj, pentru Cuvântul descoperit, pentru toate făgăduințele pe care ni le-a dăruit prin harul Său. Noi am spus-o deseori: copiii făgăduinței cred Cuvântul făgăduinței. Și în acest Cuvânt ne este descoperit și avem parte de ceea ce face Dumnezeu acum.

Am citit în Efeseni ce ne-a fost dăruit prin harul Lui. Foarte scurt vom mai citi câteva versete biblice cu privire la pregătirea noastră pentru răpire, pentru ca noi să umblăm cu Domnul, așa cum a umblat Enoh cu Dumnezeu și apoi deodată a fost răpit și n-a mai fost găsit pe acest pământ.

Haideți să mai citim încă o dată versetele din Efes. 2.4-6: „*Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre...*”. A fost dragoste, dragostea lui Dumnezeu pe care El ne-a dăruit-o.

Vers. 5: „*măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți)*”. Aceasta s-a întâmplat pe crucea de pe Golgota, când noi încă nu eram aici. Dar noi am fost aleși înaintea întemeierii lumii, rânduiți ca să fim acolo.

Vers. 6: „*El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus*”. Aceasta este o Evanghelie deplină: aleși înaintea întemeierii lumii în Isus Hristos, prin dragostea lui Dumnezeu, am fost răstigniți împreună cu El, am murit împreună cu El, am fost înmormântați împreună cu El. Așa cum o spune Pavel în Rom. 6.4: „*Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu Hristos*” și am înviat împreună cu El la o viață nouă.

Vers. 6: „*El ne-a înviat împreună... în Hristos Isus*”. Fără Hristos nu este nimic. Totul este din El, prin El și pregătit pentru noi. „*El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună...*”. Chiar învierea noastră, schimbarea noastră, totul este inclus în lucrarea desăvârșită de răscumpărare pe care Dumnezeu a făcut-o prin Isus Hristos. „...și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești...” La Dumnezeu totul este deja încheiat, totul este așa cum a hotărât-o El din veșnicie.

Haideți să mai citim câteva versete biblice. Începem cu Evrei 11, cu privire la revenirea Domnului nostru, chemarea și pregătirea noastră pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos. În această legătură doresc s-o mai subliniez încă o dată: Dumnezeu a dat fratelui Branham o slujbă extraordinară pentru a ne îndrepta atenția spre ceea ce dorește Dumnezeu să spună poporului Său în timpul nostru, ce dorește să corecteze, să reaseze. Dumnezeu a adevărit această trimitere și, într-adevăr, prin această slujbă El a pus totul într-o ordine divină și a așezat din nou toate lucrurile. În legătură cu aceasta, Dumnezeu l-a luat Acasă pe fratele Branham, la fel ca pe toți prorocii din Vechiul Testament, fără ca lucrarea lui Dumnezeu să fie încheiată. Și astăzi încă se împlinește că mesajul pe care l-a dat Dumnezeu prin el va premerge cea de-a doua venire a lui Isus Hristos. Și prin har, încă premerge, astfel încât toți aceia care fac parte din Biserica Mireasă să asculte chemarea. Și nu doar s-o asculte, ci să se lase pregătiți.

Frați și surori, pentru noi aceasta nu este doar un fel de lecție teoretică care ne este prezentată aici. Pentru noi aceasta este o realitate dumnezeiască, legată de chemarea afară, legată de toate corecturile și anume ca credința să vină în acord cu ascultarea și noi să fim pregătiți pentru ziua glorioasă a revenirii Domnului Isus Hristos.

Din Evrei 11, citim v. 5: *„Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu”*. Apoi în v. 6 este spus: *„Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu!...”*.

Deci, Enoh a crezut. Credința este un cadou de la Dumnezeu. Dar necredința ne duce în pierzare. Dragi frați și surori, faptul că noi putem crede cum este scris în Scriptură, este cel mai mare cadou al Dumnezeului nostru, în timpul nostru. Noi suntem eliberați de toate răstălmăcirile și putem crede din toate inimile noastre. Prin credință Enoh a fost răpit. Prin ce vei fi răpit tu? Și înainte de răpirea lui, el a primit mărturia că între el și Dumnezeu totul era în ordine, că plăcerea lui Dumnezeu era peste el. Acolo nu era nimic de condamnat care să-l despartă de Dumnezeu. El a avut mărturia că plăcerea lui Dumnezeu se odihnește peste el. Enoh a fost un exemplu pentru răpire.

Avraam a fost primul care a crezut în învierea morților. Avraam l-a crezut pe Dumnezeu și a crezut chiar că atunci când îl va jertfi pe Isaac, Dumnezeu îl va învia și ei amândoi, Avraam și Isaac, se vor întoarce.

Deci peste Enoh, exemplul nostru, s-a odihnit plăcerea lui Dumnezeu. Voi toți cunoașteți locul din Matei 3.17, când Domnul și Mântuitorul nostru

a fost botezat, cerul s-a deschis, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât și un glas a răsunat: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea*”.

Aici este și punctul: plăcerea lui Dumnezeu care a venit peste Fiul lui Dumnezeu, este aceeași plăcere a lui Dumnezeu care vine peste toți fiii și fiicele lui Dumnezeu – pentru că noi suntem în Isus Hristos și oricine este în El, este o făptură nouă. Și atunci nu mai este nimic de condamnat în aceia care sunt în Isus Hristos. Ceea ce este condamnat este numai în omul vechi. Și de omul vechi, noi ne-am putut dezbrăca, prin harul lui Dumnezeu, de când s-a întâmplat ceva nou în noi. Și astfel suntem mulțumitori pentru faptul că Dumnezeu ne-a ales în Isus Hristos, că ne-a dăruit harul Său, că ne-a împăcat cu El Însuși, că plăcerea lui Dumnezeu, prin Hristos, se odihnește peste toți aceia care au devenit proprietatea Lui. Dumnezeu are un plan desăvârșit. El S-a gândit la toate și ne-a dăruit totul.

Doresc să mai citesc câteva versete despre plăcerea lui Dumnezeu, pentru ca noi să avem o orientare corectă conform Scripturii. În Isaia 49.8 citim: „*Așa vorbește mai departe Domnul: «La vremea îndurării, Te-am ascultat și în ziua mântuirii, Te-am ajutat...»*”¹. Ambele lucruri se împlinesc astăzi: astăzi este vremea îndurării lui Dumnezeu și astăzi este ziua mântuirii, ziua îndurării, când oamenii pot să-și trăiască mântuirea. „*La vremea îndurării, Te-am ascultat. Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul...*”. Deci, în Domnul nostru, s-a împlinit. Fie că este vorba despre Israel sau despre Biserică, totul este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Vă rog nu uitați prima parte din versetul 8: „*Așa vorbește mai departe Domnul: «La vremea îndurării, Te-am ascultat și în ziua mântuirii, Te-am ajutat...»*”. El te-a ascultat pe tine, El m-a ascultat pe mine, ne-a ascultat pe noi toți. Mai întâi El L-a ascultat pe Domnul nostru care a mers prin Grădina Ghetsimani, căci El ne-a adus mântuirea deplină. Nu este dat un alt nume oamenilor sub cer, în care ei să fie mântuiți, decât Numele Isus.

În Noul Testament, citim în 2 Cor. 6.2: „*Căci este scris...*”². Pavel se referă la Cuvântul Domnului care este scris. Și noi, de asemenea, ne referim la Cuvântul Domnului. 2 Cor. 6.2: „*Căci este scris: «La vremea potrivă, te-am ascultat; în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivă; iată că acum este ziua mântuirii*”. Ce minunat! Cuvântul Vechiului Testament este reluat în Noul Testament, așezat la locul potrivit.

Am spus-o deja, Matei 3.17: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea*”. Și după aceea cuvântul important din Matei 17.5:

1 traduceri Menge, King James și cea literală de la București – 2001, redau la trecut timpurile din acest text - n.tr.

2 traducerea Menge - n.tr.

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!”. Toți aceia care găsesc plăcerea lui Dumnezeu, ascultă de ceea ce spune El. Mai întâi doar *„Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”* și după aceea, pe Muntele schimbării la Față, *„de El să ascultați!”* Noi facem parte din rândul acelor credincioși care ascultă cu tot respectul Cuvântul Domnului ca și cum Domnul, personal, ar sta astăzi înaintea noastră și ne-ar adresa aceste cuvinte nouă, personal. Fiți cinstiți, noi nu ascultăm o predică oarecare. Nu! Ci noi ascultăm ce ne vorbește Domnul prin Cuvântul Său și atunci se împlinește *„Cine are urechi, să asculte ce spune Bisericilor Duhul”*.

În Romani 12 găsim un cuvânt minunat în această legătură. În Rom. 12 ne este arătat clar că Dumnezeu dorește ca să vadă împlinită voia Lui desăvârșită și în viețile noastre. Rom. 12, începând cu v. 2: *„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”*. *„voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”*.

Deci, nu doar o inimă nouă, ci toată gândirea noastră să fie supusă lui Dumnezeu. Căci așa este scris: *„Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus”* (Fil. 2.5). Noi trebuie să spunem: „Doamne, dăruiește-ne felul Tău de gândire, ca să se poată împlini că noi Îl putem iubi pe Domnul nostru cu toată inima noastră, cu tot sufletul nostru și cu toată gândirea noastră. Chiar și gândirea noastră să fie supusă lui Dumnezeu și noi să gândim gândurile lui Dumnezeu și să putem fi așezați în Cuvântul și voia lui Dumnezeu.

Apoi, în Evrei cap. 10 avem un cuvânt minunat unde ne este spus ce s-a întâmplat cu adevărat. Evrei 10, începând cu v. 5: *„De aceea, când intră în lume, El zice: «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup»”*. *„Mi-ai pregătit un trup”*. Dumnezeu a locuit într-un trup, aici pe acest pământ. Și doar Domnul nostru a putut să spună: „Cine Mă vede pe Mine, Îl vede pe Tatăl”. Apoi citim mai departe în v. 6: *„n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat”*.

Tema este „plăcerea” – plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească peste noi. Jertfele din Vechiul Testament erau aduse pentru ca plăcerea lui Dumnezeu să poată veni peste oamenii respectivi. Fiindcă El a zis: „Eu voi locui printre voi și voi umbla printre voi și voi fi Dumnezeul vostru”. Aceeași făgăduință este scrisă și în 2 Cor. 6.16, pentru toți cei care sunt chemați afară acum: *„Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu”*. Frați și surori, primiți-o! Acceptați-o și spuneți: „Acest Cuvânt ne este adresat nouă personal. Acest

Cuvânt este scris pentru noi – chiar dacă a fost scris în urmă cu aproximativ 2.000 de ani – și se împlinește acum prin harul Său”.

Apoi se continuă, în v. 7: „*Atunci am zis: «Iată-Mă (în sulul Cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!»*”. „Să fac voia Ta, Dumnezeule!” Nu doar să mă rog: „*facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ*”, ci „să fac voia Ta”. Și noi putem să devenim împlinitori ai Cuvântului și putem să trăim fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, prin harul Său.

Următoarele două versete, 9 și 10: „*apoi zice: «Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.» El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua*”. „Tu n-ai voit jertfe, ci Mi-ai pregătit un trup. Eu vin să fac voia Ta.” Și voia lui Dumnezeu a fost ca noi toți să fim mântuiți. Așa este scris și noi am fost mântuiți.

În versetul 10 ne sunt spuse niște lucruri minunate: „*Prin această «voie» am fost sfințiți noi și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna*”.

Acum ne întoarcem la Romani 12. Există o singură turmă pe acest pământ care într-adevăr întreabă care este voia lui Dumnezeu, care are o dorință profundă în inimă ca să fie găsită în voia lui Dumnezeu și în plăcerea Lui, la revenirea lui Isus Hristos.

Haideți să ne întoarcem la Avraam, care a fost primul care a crezut în învierea morților. Haideți să deschidem Scriptura în Geneza 22. Aici am putea citi chiar de la versetul 1. Gen. 22 începând cu v. 1: „*După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: «Avraame!» «Iată-mă», a răspuns el. Dumnezeu i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune (,,un munte pe care ți-l voi arăta” – lb. germ.)»*”.

Noi toți cunoaștem această relatare. Avraam s-a dus și a ajuns la Muntele Moria. Chiar și astăzi Muntele Moria este Muntele Templului. Putem citi în tot Vechiul Testament, acolo unde Avraam l-a jertfit pe Isaac, acolo a fost construit Templul. Toată profetia Vechiului Testament o regăsim și în Noul Testament. Aici în vers. 4 este scris – de fapt, ar fi bine să citim toate versetele care sunt în legătură.

Citim și versetul 3: „*Avraam s-a sculat dis-de-dimineată, a pus șaua pe măgar și a luat cu el două slugi și pe fiul său, Isaac. A tăiat lemne pentru arderea de tot și a pornit spre locul pe care i-l spusese Dumnezeu*”.

Dumnezeu ne dă îndrumări, El spune ce să facem, apoi El este cu noi, când umblăm pe acest drum prin credință, ca să facem ceea ce ne-a poruncit El.

Vers. 4 și 5: „*A treia zi, Avraam a ridicat ochii și a văzut locul de departe. Și Avraam a zis slugilor sale: «Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul, ne vom duce până acolo să ne închinăm și apoi **ne** vom întoarce la voi»*”. „Și apoi **noi** ne vom întoarce la voi”. Avraam trebuia să-l jertfească pe fiul său, ca ardere de tot și el a crezut în înviere, a mărturisit și a spus: „și ne vom întoarce la voi”.

Noi toți putem citi și v. 6: „*Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus în spinarea fiului său Isaac...*”. Așa cum Domnul și Mântuitorul nostru a trebuit să-Și poarte crucea Lui pe care a fost crucificat, la fel Isaac a dus în spate lemnul care a fost altarul pe care a fost jertfit.

În Vechiul Testament nu avem doar niște prorocii, ci avem exemple din planul de mântuire, care ne arată ce avea să se întâmple în viitor. Și așa s-a și întâmplat.

Mai departe, în v. 6b este scris: „*...și a luat în mână focul și cuțitul. Și au mers astfel amândoi împreună. Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său, Avraam, a zis: «Tatăl meu!» (lb. germ.)...*”. Aici găsim pentru prima dată în Sfânta Scriptură noțiunea de „tatăl meu”. Și Avraam i-a zis: „*Ce este, fiul meu?*” „Tatăl meu”, „fiul meu”. „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine!” „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Eu Mi-am găsit plăcerea”.

Vers. 7: „*Isaac a zis din nou: «Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?»*”.

Noi toți cunoaștem ce s-a întâmplat mai departe. Deodată, când fiul a fost adus ca jertfă și Avraam a ridicat cuțitul ca să jertfească pe fiul său... Să citim din Gen. 22, de la v. 15: „*Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam și a zis: «Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei»*”.

Avraam L-a crezut pe Dumnezeu. Și dacă mergem cu această noțiune în Noul Testament, în Romani cap. 4, acolo ne este spus foarte clar. Frați și surori, citim aceste cuvinte ca să vedem cum Dumnezeu a anunțat dinainte tot planul de mântuire și cum aceasta s-a și împlinit în realitate.

Din Romani cap. 4, citim de la v. 17: *„după cum este scris: «Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.» El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi”*.

Voi ar trebui să vă închipuiți situația lui Avraam. Pe de o parte el știa: „eu trebuie să-l jertfesc pe fiul meu”, iar pe de altă parte știa „Dumnezeu îl va învia din morți și noi ne vom întoarce la slugi”.

Haideți s-o citim încă o dată pentru noi, din Romani 4.17: *„după cum este scris: «Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.» El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, (pe care L-a crezut)...”*.

Noi deseori am spus-o: mulți cred în Dumnezeu, dar Avraam a crezut ceea ce i-a spus Dumnezeu: „în Isaac vor fi binecuvântate toate popoarele”. Avraam a cunoscut făgăduința și a știut că Dumnezeu o va împlini chiar dacă va trece prin moartea lui Isaac.

Același lucru s-a întâmplat și cu noi, cu Domnul și Mântuitorul nostru. El a fost sămânța făgăduită care trebuia să vină să zdrobească capul șarpelui. Citim în Luca 1, că El va fi Împărat și va stăpâni în veșnicie. Și apoi El a spus: „Eu am venit ca Împărat în lumea aceasta ca să mărturisesc despre adevăr”. Și tot poporul a strigat: „Iată, Împăratul tău vine la tine”. Dar acest Împărat trebuia ca mai întâi să fie născut ca și copil în lumea aceasta. El trebuia să meargă pe acest drum, batjocorit, El trebuia să-Și dea viața ca jertfă. Abia după aceea va avea loc instaurarea Împărăției de o mie de ani care este încă în viitor. În vremea aceea iudeii au zis: „Noi ne-am gândit că El va elibera Israelul, ne va elibera de dușmanii noștri și-Și va instaura Împărăția Lui”.

Dumnezeu are un plan de mântuire. Nu se întâmplă nimic așa cum o dorim noi. Cuvintele au fost scrise, dar El are un plan conform căruia face și împlinește totul. De aceea și este scris că: *„Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale”* (1 Cor. 15.25). Și după aceea vine și sfârșitul: *„pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”*. Totul este deja scris și așezat în Sfânta Scriptură, într-un mod minunat.

Să citim și în Rom. 4, de la v. 18: *„Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut...»”*.

Închipuiți-vă această încercare deosebit de grea: el să-și jertfească fiul care i-a fost făgăduit și după aceea, Avraam, nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, a crezut, a ținut tare. Credința, credința i-a devenit o descoperire, el a primit siguranța credinței și a știut „când eu îl voi jertfi pe fiul meu, Dumnezeu îl va învia din morți și eu mă voi întoarce împreună cu el”.

Haideți să citim mai departe partea doua a versetului 18: „și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese („conform făgăduinței” – lb. germ.): *«Așa va fi sămânța ta.»*”

Citim și versetele 19 și 20; acestea sunt niște mărturii prețioase: „Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani, – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu”. Aleluia! El a dat slavă lui Dumnezeu și s-a întărit prin credința lui fiindcă a dat slavă lui Dumnezeu.

Frați și surori, noi suntem copii ai făgăduinței, indiferent ce cere Dumnezeu de la noi, El va împlini tot ce a spus, El Își va împlini tot Cuvântul Său. Nu va lăsa neîmplinită nici măcar una din făgăduințele Sale. El va împlini fiecare făgăduință și așa cum este scris în 2 Cor. 1. 20: „...făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt *«Da»* și *«Amin»*, prin noi”³. Cuvântul lui Dumnezeu se îplinește acum prin noi. Iar ultimul Mesaj pe care-l auzim noi, l-am primit cu adevărat fără nicio opoziție, din toată inima noastră și astfel se descoperă că noi privim la Cel Invizibil ca și cum L-am vedea. Noi nu ne mai uităm unul la altul, la împrejurări sau la încercări și probleme. Ca și Avraam, noi nu ne uităm la trupul îmbătrânit. Noi credem în schimbarea trupurilor noastre, credem fiecare cuvânt așa cum este scris.

Încă două versete din Evrei. Noi vom citi două versete din Evrei cap. 10, și după aceea doresc să citesc și din Iacov. Din Evrei 10 doresc să citesc vers. 36 și 37; Evrei 10.36: „Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit” – până când plăcerea lui Dumnezeu se odihnește cu adevărat peste noi, prin harul Său.

O spun cinstit: mai există ceva ce faceți voi, în viețile voastre, pe care Dumnezeu o condamnă în Cuvântul Său? Eu nu cred așa ceva. Nu este nevoie să facem o lege nouă. Dumnezeu trăiește prin noi, El trăiește fiecare Cuvânt fără ca noi să ne forțăm. Când în noi este viața nouă a lui Dumnezeu, noi nu trebuie să facem niciun efort. De exemplu, în natură: un pom se forțează să aducă roade? Viața este în el. Eu vin din natură. Totul are viață în sine, fiecare sămânță are viața în ea și viața se arată, și prin această viață vine

3 „Pentru că, oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul și în El Amin-ul, pentru gloria lui Dumnezeu prin noi” – Biblia Bcurești, 2001.
„Fiindcă toate promisiunile lui Dumnezeu în El sunt *«Da»* și în El *«Amin»*, spre gloria lui Dumnezeu prin noi” – Biblia Fidela, Cluj-Napoca 2009.

și rodul. Și Domnul nostru a spus: „*Eu sunt viața, voi sunteți mlădițele*” (Ioan 15.5). Dumnezeu a avut grijă de tot. Și noi putem să trăim această viață nouă prin harul Său. În Iacov ne-a fost spus ceva foarte important.

Citim din Iacov cap. 2, începând cu v. 21: „*Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?*” Fapta a aparținut credinței. Ascultarea a aparținut de ceea ce i-a poruncit Domnul. Și noi, de asemenea, suntem copii ascultători ai lui Dumnezeu: noi am crezut, am fost botezați, în noi nu este nicio împotrivire – așa cum a fost cu Avraam așa este și cu noi.

Vers. 22: „*Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită*”. Avraam ar fi putut să aștepte 100 de zile și să tot zică: „eu cred”, „eu cred”, „eu cred”. Dar el s-a pus la drum – în următoarea dimineață a plecat. El n-a mai tot vorbit despre lucrul acesta, ci a făcut ceea ce i-a poruncit Domnul și în acest mod credința lucra împreună cu fapta lui. Și Dumnezeu le-a confirmat pe ambele.

În vers. 23: „*Astfel (doar în acest mod – lb. germ.) s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire»; și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu»*”. În Ioan 15.14, Domnul nostru spune: „*Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu*”. Avraam a fost numit „*prietenul lui Dumnezeu*” după ce a împlinit într-un mod ascultător tot ce i-a poruncit Dumnezeu.

Acum un cuvânt adresat nouă tuturor, vers. 24: „*Vedeți, dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte și nu numai prin credință*”. Aici nu este vorba despre faptele legii, ci despre ceea ce este legat cu credința, cu ceea ce a poruncit Domnul.

Am spus-o de multe ori: dacă în trimiterea misionară Domnul nostru spune: „*Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit*”, atunci botezul în apă aparține credinței; nu poți să le desparți una de cealaltă fiindcă ele formează o unitate și prin aceasta noi dovedim că am crezut cu adevărat și punem voia noastră în voia lui Dumnezeu. Deci, Avraam care a primit făgăduința, a fost ascultător, el a făcut tot ce i-a poruncit Dumnezeu și prin aceasta el a fost socotit neprihănit. Noi de asemenea, nu rămânem în neascultare, ci suntem ascultători întru totul de ceea ce ne-a poruncit Dumnezeu.

În Iacov 2.26 citim: „*După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă*”.

Deci, nu doar să vorbim despre Cuvântul descoperit, ci să și împlinim acest Cuvânt, să devenim împlinitori ai Cuvântului care trăiesc dragostea dumnezeiască și să fim uniți cu Domnul și unul cu altul.

Enoh, al șaptelea după Adam, a primit mărturia că este plăcut lui Dumnezeu și a fost răpit și n-a mai fost găsit pe acest pământ. Dumnezeu să dăruiască harul Său ca și noi, care trăim acum în ultima epocă a Bisericii și ascultăm ultima chemare, ultimul mesaj și noi să unim credința cu fapta. Să nu fim găsiți în neascultare, ci să rămânem în ascultare și să facem tot ce ne-a spus Domnul. Enoh a fost un exemplu pentru răpire și n-a mai fost găsit pe acest pământ. Și noi, de asemenea, nu vom mai fi găsiți pe acest pământ. La revenirea Domnului nostru iubit, trupurile noastre muritoare vor fi înviate. Dar nu vă faceți niciun fel de probleme despre cum va avea loc aceasta. Lăsați totul în seama lui Dumnezeu!

Același Dumnezeu care a făcut întregul Univers, care l-a cheamat la existență din nimic, a fost doar „tohu” și „bohu”⁴, a fost doar întuneric. N-a fost nimic acolo. Dumnezeu a zis și s-a făcut. La revenirea Domnului nostru, Cuvântul Lui va fi trimis. Așa cum am spus-o aseară, El S-a înălțat la cer, cu triumf, cu un strigăt de biruință, însoțit de sunete de trâmbiță. Și cu același strigăt de biruință, însoțit de trâmbița lui Dumnezeu, El va reveni. Cine citește atent Apocalipsa 12, va vedea că acolo va avea loc o luptă, o bătălie: arhanghelul Mihail va lupta cu Satan și-l va arunca pe pământ. Astăzi nu putem intra în aceste detalii, dar vă spun că acest Cuvânt scris ne-a fost descoperit prin harul Său și noi putem merge de la un verset biblic la altul și să așezăm totul.

Avraam a fost primul care a crezut că Dumnezeu va învia din morți. Enoh a fost mutat, răpit. Noi credem ambele lucruri: credem în răpire și credem că Domnul va învia pe cei morți. Este scris: *„Fericiti și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere”* (Apoc. 20.6).

Acesta este planul minunat de mântuire al Dumnezeului nostru. Iar acum, noi putem să primim toată învățătura din Cuvânt și prin Duhul Sfânt ne este descoperit. A Dumnezeului Atotputernic, a Dumnezeului credincios să fie toată slava. Vă rog primiți fiecare Cuvânt prin credință și Dumnezeu vă va descoperi totul, toate legăturile. El ne călăuzește prin Duhul Său în tot adevărul. Noi Îl credem pe Dumnezeu și Domnul Își va împlini Cuvântul Său, toate făgăduințele Sale care mai trebuie să se împlinească, în noi și cu noi. Ce timp minunat ne-a dăruit Dumnezeu nouă tuturor! Ne-a deschis ochii ca să vedem și să ascultăm ceea ce spune Bisericii Duhul.

Fiți dedicați lui Dumnezeu pentru timp și pentru veșnicie! Fiți siguri și conștienți de faptul că la fel de adevărat cum Dumnezeu ne-a chemat afară,

4 fără formă și gol - n.tr.

la fel de adevărat este că el ne-a rânduit ca noi să fim de față la revenirea Domnului nostru Isus, să părăsim pământul acesta și să fim la Domnul nostru pentru totdeauna. Nu vă îngrijorați cum o va face Domnul. El va face totul la timpul Lui potrivit. Doar credeți-o, primiți-o și Domnul va împlini Cuvântul Lui în noi toți, prin harul Său. Fie ca toți aceia care sunt noi în mijlocul nostru, să înțeleagă totul, să primească totul și Dumnezeu să le descopere totul. A Lui, a Domnului nostru credincios să fie lauda și slava în vecii vecilor. Amin.

Haideți să ne ridicăm și să-I mulțumim împreună Domnului nostru. Înainte să-I mulțumim, doresc să întreb dacă sunt și astăzi cereri de rugăciune deosebite care le putem aduce înaintea Domnului. Doar ridicați mâinile voastre. De fapt, eu cred că noi toți ne-am dedicat viețile noastre Domnului, că am luat decizia noastră. Decizia noastră este fermă: aceea de a merge tot drumul credinței și ascultării împreună cu Dumnezeu până când voia bună și desăvârșită a lui Dumnezeu se poate împlini în viețile noastre. Noi am fost sfințiți în aceasta și știm că fără sfințire nimeni nu Îl va vedea pe Domnul. Noi suntem sfințiți în El, Cel care S-a sfințit pentru noi. „*Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr*” (Ioan 17.19). Totul s-a întâmplat deja prin sângele legământului cel nou, prin Cuvântul Dumnezeului nostru și prin puterea Duhului Sfânt. Totul se întâmplă și acum, în acest ceas de dedicare. Dumnezeu ne-a vorbit fiecăruia în parte prin Cuvântul Său și Cuvântul Lui va împlini astăzi și întotdeauna scopul pentru care El l-a trimis.

Noi l-am amintit pe Enoh ca un exemplu, l-am amintit și pe Avraam ca pe un exemplu. Și suntem mulțumitori lui Dumnezeu că putem trăi în acel timp în care răpirea va avea loc. Casa noastră este acolo sus, unde nu mai știi nimic despre necaz și despre durere. Suntem mulțumitori că Domnul nostru a mers ca să ne pregătească locul și El va reveni ca să ne ia Acasă. El a trimis mesagerul Său și mesajul Său, chemarea afară are loc. Noi facem parte din rândul acelor pe care El i-a chemat afară. Fie ca toți, din toată lumea, din toate popoarele, din toate limbile și din toate națiunile să recunoască ziua mântuirii și a harului și să știe că această zi se va sfârși și va începe ziua Domnului.

O, Doamne Dumnezeule Atotputernic Îți mulțumim pentru marele har pe care Tu ni l-ai dăruit, că putem trăi în acest timp, că Tu vorbești cu noi în acest mod minunat, aducând laolaltă Vechiul și Noul Testament, și Tu ne-ai unit și pe noi cu Tine. Iubit Domn, noi stăm pe pământul sfânt al descoperirii. Perdeaua s-a despicat, calea este liberă, chivotul este deschis. Tu vorbești cu poporul Tău. Îți mulțumim că noi am putut să Te înțelegem

fiindcă Tu ne-ai deschis înțelegerea pentru Scriptură. Iubit Domn, toate rugăciunile, toate necazurile, Ți le aducem Ție și Te rugăm împreună, dovedește-Ți Cuvântul Tău. Noi credem, credem în Tine, credem în lucrarea de răscumpărare încheiată. Iubit Domn, noi credem toate făgăduințele și Îți mulțumim că putem avea parte de ceea ce faci Tu chiar acum pe pământ.

Ție, Dumnezeului Atotputernic, Îți aducem lauda, cinstea, slava și adorația. Lucrează Tu în noi toți credința și ascultarea, ca noi toți să putem rezista înaintea Ta. Binecuvântează turma Ta răscumpărată prin Sânge. Fii Tu cu noi, o, Doamne! Desăvârșește lucrarea Ta pentru ziua glorioasă a revenirii Tale. Prin sângele Tău, noi ne vom înfățișa înaintea Ta fără pată și fără zbârcitură. Neprihăniți pe deplin, sfințiți în Cuvântul Tău și în voia Ta, pregătiți să Te întâmpinăm. Binecuvântează-ne pe toți, toate familiile și pe toți aceia care au probleme. Binecuvântează-i pe toți și descoperă-Te ca Același, ieri, astăzi și același în vecii vecilor.

Iubit Domn, Îți mulțumesc din nou pentru că Tu ai dăruit Cuvântul Tău, l-ai descoperit, fiindcă noi putem duce mesajul Tău în toată lumea. Binecuvântează mai presus de înțelegerea noastră. Îți mulțumim în Numele lui Isus. Aleluia. Amin.

Luați loc. Noi le vom chema pe surorile noastre, sau poate și corul mai dorește să ne cânte o cântare. Eu doresc să mulțumesc și acelor care parcurg distanțe mari și vin să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, doresc să le mulțumesc din toată inima mea. În mod deosebit mă gândesc la fratele și sora Kupfer. Un frate din Lion mi-a spus: „Noi am fi putut să stăm în fața calculatorului și să vedem totul pe ecran, dar noi am venit ca să fim de față împreună cu voi”. Voi toți din România, din Slovacia, Italia și fratele Trabani și prietenii lui sunt aici. Dumnezeu cheamă afară de pretutindeni. Noi nu venim aici din pricina unui om, ci venim fiindcă Dumnezeu a trimis o foamete ca să ascultăm cuvintele lui Dumnezeu. De aceea noi și ascultăm cuvintele lui Dumnezeu și le predicăm tuturor acelor care doresc să le asculte. [...]

[Surorile cântă o cântare (...)] Amin. Acum vom asculta încă o cântare. Să vină în față corul. Da, da. Laude și mulțumiri să-I fie aduse Domnului, laude și mulțumiri Domnului. Țineți pasul din toată inima voastră, aveți parte de ceea ce face Dumnezeu. Aleluia! Cinste Domnului Dumnezeu! Dumnezeu să binecuvânteze pe toți tinerii, să-i binecuvânteze pe toți. Laude și mulțumiri Lui! [Corul cântă o cântare (...)] Amin. Cerul vorbește și cei de pe pământ au ascultat totul. [Este Psalmul 25]. Mulțumesc frumos!

Noi spunem tuturor că, dacă va vrea Dumnezeu și vom trăi, în primul sfârșit de săptămână din iunie vom fi din nou aici. Noi vă invităm pe toți la aceste adunări care vor avea loc în primul sfârșit de săptămână. Rugați-vă și pentru mine într-un mod deosebit în rugăciunile voastre. Rugați-vă și pentru fratele Russ, fratele Schmidt, și pentru toți frații care au parte în vestirea Cuvântului în toată lumea. Dumnezeu să ne dăruiască harul Său, ca noi toți să înțelegem la fel și să ajungem la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, ca Domnul să-Și poată încheia lucrarea Lui în noi și cu noi toți, prin harul Său.

Salutați-i pe toți în toate popoarele, în toate limbile și în toate țările, salutați-i pe toți frații noștri și pe toate surorile noastre. Domnul să-Și înalțe Fața Lui peste noi toți și să ne dăruiască pacea și binecuvântarea Lui și să fie cu noi toți! Rugați-vă și pentru noi. Măine, începând dis-de-dimineată, pentru mine începe a 26-a călătorie în Israel, a 21-a călătorie cu grupuri de frați. Dumnezeu să ne binecuvânteze acolo. Noi ne vom ruga unii pentru alții și Domnul va fi cu noi toți.

Astăzi dorim să-l salutăm pe fratele nostru Pino David din Palermo. Email-ul probabil n-a ajuns și fratele nostru a fost întristat. Nu este nevoie să fii întristat! Noi avem adevărata dragoste frățească, pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu. Căci în dragostea generală este inclusă și dragostea frățească. Și, prin harul Domnului, noi avem dragostea frățească și urăm tuturor binecuvântarea lui Dumnezeu, în toată Italia, în toată Europa. Toți aceia care fac parte din Trupul Domnului se vor uni⁵. În fiecare oraș va exista o singură biserică, unită cu Domnul și frații între ei. Nu vor fi grupuri diferite, care nici măcar nu pot să bea o cafea împreună pe acest pământ – ce să mai vorbim despre faptul ca ei să stea la aceeași masă la Ospățul de Nuntă? Închipuirea nu va răpi pe nimeni! Noi trebuie să trăim viața Domnului nostru în dragostea divină – restul, toate celelalte lucruri, sunt o minciună religioasă, indiferent unde are loc. În Biblie, se vorbește numai fiecărei biserici locale. N-a existat nicio cetate⁶ în care să fi fost două, sau trei, sau mai multe biserici. În fiecare cetate exista o singură biserică. Și dacă noi, acum la sfârșit, trebuie să ne întoarcem la început, atunci și aici și în toate popoarele, limbile și națiunile și în toate orașele va fi în felul acela. Sfârșitul va fi cum a fost începutul. Domnul nostru este Alfa și Omega. Nu întrebați cum se va întâmpla. Dar Scriptura a spus-o că va fi așa. „*Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor!*” (Zah. 4.6).

5 sau: vor fi împreună - n.tr.

6 oraș, localitate - n.tr.

Haideți să ne rugăm. [Și după aceea toți cei care doresc să meargă în Israel să vină imediat în birou. Nu după servirea mesei, ci imediat după adunare.] Frate Schmidt vino te rog și mulțumește Domnului. [Fratele Schmidt se roagă (...)] [Se cântă o cântare (..)] Amin. Fiecare să dea mâna fiecăruia. Harul Domnului să fie cu voi toți! Amin.